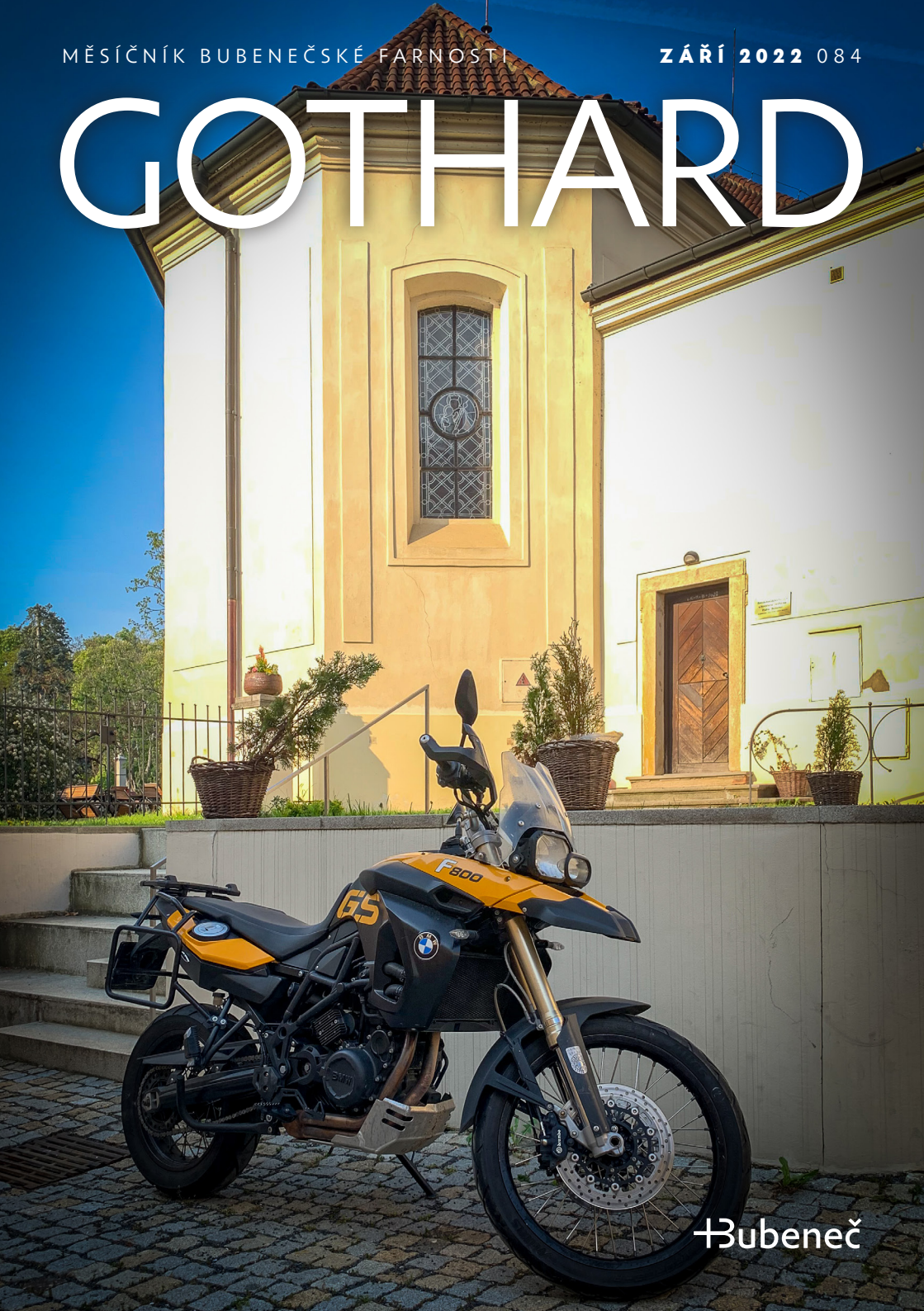

GOTTHARD

Vážení a milí farníci,

je za námi léto, pro mnohé možná poslední v takové podobě, jakou jsme si naplánovali či vysnili. Je dobré si to říct na rovinu, abychom nebyli zklamáni, znechuceni či naštváni: už měsíce se mluví či píše o tom, že v důsledku celosvětových změn se mění i ekonomika, a stejně jako žádná rodina, tak ani žádný stát, ani žádná farnost nejsou schopny se od důsledků těchto změn odizolovat. A jakkoli my věřící vyznáváme, že jsou pro nás Bůh a duše důležitější než cokoli jiného a že pro nás peníze a majetek nepředstavují to podstatné, nelze se tvářit, že nevidíme, jak zmíněné celosvětové změny velmi výrazně zasahují i duchovní a společenský život. A to jak jednotlivců, tak i komunit.

Nakonec – možná jste to někteří zažili i na svých dovolených či prázdninách. Pomínu drahotu na benzínkách, v ubytovnách či v restauracích: i s tím se žel musíme vyrovnat a nejen v budoucnu, ale už nyní se podle toho zařídit. Budeme-li čekat, že se to změní a opět si budeme moct vše dovolit jako předtím, budeme zažívat vztek a možná i touhu vyvolat společenské nepokoje či se do nich zapojit. A kam mohou takové nepokoje vést, ukazuje vzdálený i blízký svět poslední měsíce až příliš konkrétně a tragicky.

Zaměřím se na život v církvi, respektive ve farnostech, kde jste během léta byli na návštěvě. Určitě nejsem jediný, kdo smutně konstatuje, že ubývá nejen trvale otevřených kostelů, ale i živých komunit, kde je při příchodu do kostela na první pohled znát, že je tamní společenství živé a radostné. Někde nás zarazí vysoký věk kněze u oltáře, jinde jeho nezáměr o to a o ty, co jsou v kostele,

ale měl by nás zarazit i chladný anebo žádný kontakt mezi těmi, kteří na mši v kostele jsou. Když přijdeme do cizího města a na území cizí farnosti, očekáváme, že nám tam bude příjemně a budeme mít k dispozici „duchovní služby“, jaké potřebujeme. Čím dál víc však vyvěrá na povrch, že úplně stejně, jako ubývá kvalitních služeb v jiných oblastech, závratně rychle ubývá i těch ochotných pro služby křesťanské. Souvztažnost mezi křesťanskou atmosférou v celé společnosti a námi je mnohem větší, než bychom si možná chtěli připustit. Ježíšovo slovo o tom, že to my máme být světlem, kvasem a solí, které promění celé okolí, není obrazem a pouhým podobenstvím. Jde o příkaz, nařízení: bez toho to zkrátka nepůjde.

Začal další měsíc, v němž se budeme navracet k běžným povinnostem: v práci i ve škole. Na některé se těšíme, do jiných se budeme muset nutit. Týká se to i našich povinností vůči Bohu a vůči naší farní komunitě. Ano, i vůči ní máme všechny povinnosti. Nemůžeme pouze očekávat, že ji kdykoli najdeme připravenou a nabitou energií, když to čas od času (anebo každou neděli) budeme potřebovat. Tuto živou farnost zkrátka musíme vytvářet my sami. Překonáním nezájmu, neochoty, lenosti, pohodlí, možná i opuštěním svých představ a přehodnocením priorit, co má kdy přednost. A vést k tomu i děti a mládež: aby oni byli nositeli pokoje a skromnosti, obětavosti a radosti možná v náročných dobách, které přicházejí a které budeme muset všichni zvládnout. Nelze pouze přicházet a očekávat, že tam pokaždé najdeme vše, jak jsme zvyklí. Musíme se přičinit, abychom dali dohromady víc než pravidelnou nedělní sbírku. Naše ruce, náš čas, naši vůli, naše srdce. Méně očekávat od jiných a více od sebe. Tak tedy – vyhrňme si pomyslné rukávy a pusťme se do budování a údržby našeho (živého) farního společenství. Věřím, že to vše budeme dělat rádi a s láskou.

P. Milos

Milí farníci, takřka celý srpen se pro mne nesl v duchu povinností spojených s formací a různých akcí. Hned tou první v pořadí, která pro mne byla zároveň i praxí, byl Runway Camp. Týdenní křesťanský tábor pro mladé kolem 17 let, jehož součástí jsou společné modlitby, přednášky a práce v malých skupinkách, kde se rozebírají a sdílejí daná témata. Jednotlivé skupinky vedou a moderují dva lidé z přípravného týmu, a právě jedním z takové dvojice jsem byl i já.

Jsem velmi vděčný za atmosféru otevřenosti, upřímnosti a důvěry, kterou se nám společně podařilo vytvořit. Jsem přesvědčen, že toto prostředí pak spolu s čirým hladem a touhou po Bohu (ať už přímo po osobním vztahu s ním, nebo po pokoji, naději, radosti) jsou tím pravým receptem, jak růst ve víře, z které pak zcela přirozeně pučí další otázky a rozměry víry.

Na posledním setkání naší skupiny si každý pro sebe vymyslel a napsal sen, na kterém začne pracovat, a k tomu nějaké konkrétní maličkosti, které mu pomohou v růstu jeho víry a modlitby. Podobný list si sám píšu na začátku každého formačního roku, pojmenovávám si, jaký bych chtěl na konci roku být. A tento úmysl se pak vědomě, ale i nevědomě snažím naplňovat. Vše vám ho doporučuji, přišlo září, podzim se pomalu začíná hlásit o slovo, aby nám ukázal sílu proměny. Inspirujme se a nechme se Bohem proměňovat, po malých krocích se stávat takovými, jaké nás chce mít. Lidmi lepšími. Lidmi blízkými Pánu.

Povolání, přihláška a prváci

V září se naše seminární sestava vždy značně promění a podstatnou roli při tomto procesu sehraje právě noví prváci. Letos by měli v Praze být čtyři, z toho dva za pražskou arcidiecézi. Jeden ze starších seminaristů má za úkol pomoci jim při aklimatizaci, k prolomení ledu slouží společný pobyt představených s prváky a druháky, navíc zařazení nových tváří není nijak složité, protože prváci nejsou prváky v pravém smyslu slova, neboť přicházejí jako čerství absolventi jednoletého teologického konviktu v Olomouci. Ten se v mnohém ve svém fungování neliší od semináře. Hlavním rozdílem tak je, že důraz není zdaleka tolik kladen na studium. Rok v odloučení má sloužit především k rozlišení, zda kandidát skutečně chce pokračovat a nastoupit do semináře, a z druhé strany, zda církev nerozeznala nějakou závažnou překážku v této cestě.

Povolání ke služebnému kněžství je spolu s řeholním životem a manželstvím jedním ze tří základních povolání, která rozlišujeme. Způsob, kterým si Pán volá, nelze nijak zobecnit. Tak jako naše osobní modlitba i Boží hlas je specifický pro každého jednotlivce, může tak jít o slovo jiného člověka, o vnitřní touhu, o vjem při modlitbě nebo jiné. Důležité je být otevřený a vnímavý tomuto volání, přes možný úlek se jej nebát, ale vytrvale se ptát a vrtat v něm. Ptáme se také, zda je povolání ryzí, zda není spíš naším zbožným přáním. Právě konvikt, ale i seminář, je místem, kde se opakovaně ptáme, zda je povolání opravdové, zda nám přináší pokoj do duše, zda se shoduje s našimi niternými touhami.

Projeví-li tedy muž touhu vstoupit do semináře, musí nejprve absolvovat přijímací řízení. To se může v jednotlivých diecézích mírně odlišovat. Prvním krokem je rozhovor se svým farářem, který pak k přihlášce přidává své osobní doporučení. Následně představí osobně kandidáta svému biskupovi. Pokud nenastane nějaký problém, kandidát absolvuje rozsáhlé psychotesty, po nich je čeká již poslední část řízení, kterou je rozhovor s komisí, sestávající z biskupů, představitelů semináře a konviktu. Ti pak společně vydají stanovisko o přijetí nebo nepřijetí kandidáta.

Jak jsem minule zmínil, budu rád za vaše podněty k tomuto postupnému představení formace a života seminaristů. Máte-li jakékoli otázky nebo by vás něco z našeho života zajímalo, neváhejte mi, prosím, napsat na adresu kuba.sobotka@seznam.cz.

Kuba

V uplynulých týdnech dorazilo na adresu farnosti několik pohledů, adresovaných celé naší komunitě. Zde jsou:

PROVENCE – Srdečný pozdrav ze svatební cesty z proslulého francouzské Provence. Na pohlednici se nevešly všechny fotky, tak posíláme jen nejvyšší akvadukt Pont du Gard, levandulové cisterciácké opatství Senanque, městečko Gordes a pohled na řeku Verdon z nehlubší soutěsky Evropy Gorges du Verdon.

Kristýna a Vojta Otrubovi

SCHÖNENBERG – Letos z Bubenče vyrazily pouze tři motorky, jejich majitelé však intenzivně myslí nejen na všechny, kteří nás vyprovodili od kostela sv. Gotharda, ale i na všechny, kteří nás doprovázejí životem ve dnech všedních i svátečních. Zastavujeme na různých posvátných místech a modlíme se za vás všechny.

Ivo, František a P. Miloš

BABIČINO ÚDOLÍ – Posíláme moc pozdravů z naší tradiční dovolené v Hronově.

Anežka, Lída, Anička, Vojta, Martin Holých

ŘECKO – Milé sestry, milí bratři, zdravíme vás z proslulého jihu, kde je z kostelů výhled na moře a kde vznikala raná církevní společenství. Doufáme, že klid podobný tomu, který panuje na zdejších pobřežích, prožíváte i vy, ať už jste kdekoli. Těšíme se na brzké setkávání u Sv. Gotharda.

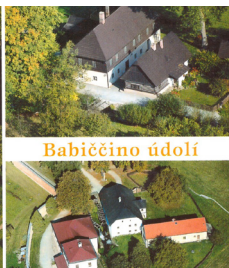
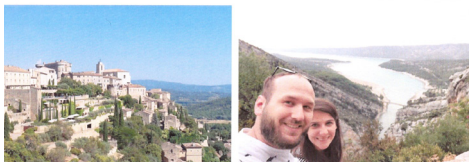
Jakub a Jessica

KRÁLÍKY – Milí farníci, zasiláme vám pozdrav z Hory Matky Boží v Králíkách, kde jsme se zapojili do organizace křesťanského tábora pro mladé. Myslíme tu na vás v modlitbách.

Vojta, Jakub, Matěj, Anička, Michal Hladík

LUHAČOVICE – Posíláme vám letní pozdrav z krásného místa na Moravě.

Jana a Richard Laššákovi

HORA MATKY BOŽÍ - MUTTERGOTTESBERG

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Čad

5. září 2022 – 2. října 2022

Skutečnost, že se jedná o jednu z nejchudších zemí světa, asi nikoho nepřekvapí, zvláště, když se podívá na mapu a podrobně si ji nastuduje: většinu území tvoří neobyvatelná a nehostinná Sahara, úrodná půda je pouze v úzkém pruhu na jihozápadě země u Čadského jezera, o které se země dělí s dalšími třemi africkými zeměmi. Správně by se měly do všech jazyků překládat názvy jezera a přilehlé země jako „jezero Čad“ a „Čadsko“, ale tyto etymologické problémy se jmény jsou zanedbatelné ve srovnání se vším, s čím se Čad poslední roky potýká. Zmíněné klimatické a geografické podmínky s sebou přinášejí obrovské sucho, s tím související hlad a nepředstavitelnou chudobu obyvatel, kteří jsou doslova „uvězněni“ v hranicích státu, který si nevymysleli. I když mnohé domorodé kmeny vyhnuly, více než stovka přeživších jazykových a kmenových skupin má dodnes problém přjmout skutečnost, že migrace, na kterou byli zvyklí po celá staletí, není možná a od roku 1891, kdy Francie, již toto území až do roku 1960 podléhalo, vyměřila dnešní hranice, jsou součástí jediného národa, Čadanů.

Centrální poloha Čadu uprostřed Afriky ho od arabské invaze v 15. století předurčuje k tranzitu nejen obchodníků, ale i různých nájezdníků, kteří z nehostinných míst pouště podnikali nečekané útoky často na nic netušící obyvatele osad ve všech světových stranách. Agrese Arabů měla za následek poměrně rychlou islamizaci domorodců, kteří se tak chtěli jednak vyhnout vyvraždění, jednak doufali v materiální pomoc bohatších a civilizovanějších cizinců. Islám dodnes představuje většinové náboženství v zemi, a i když je arabština kromě francouzštiny druhým úředním jazykem v Čadu, mnozí muslimové arabsky neumí ani číst, ani psát, ba ani mluvit, ačkoli budou v této řeči odřikat úryvky z koránu. Silná vazba na domorodé animistické náboženství a kmenové tradice přetrvala dodnes a není

ničím neobvyklým, když se muslim zároveň účastní domorodých náboženských rituálů, silně odporujících islámu. A rovněž křesťanství. To se do země dostalo poměrně pozdě, teprve na přelomu 19. a 20. století, kdy sem přišli nadšení protestantští křesťané s přesvědčením, že mají získat pro Krista nevzdělané a zanedbané černochy. Katoličtí misionáři přišli ještě později, první patrně roku 1928, kdy se nedaleko Čadského jezera usadili italští řeholníci a postavili si zde jednoduchou kapli. Nyní se ke katolické církvi hlásí asi desetina všech obyvatel a celá země je rozdělena do osmi církevních územních celků. Jakkoli katolická církev patří k těm, které i v dnešní době hlásí nárůst svých členů, aktuální nedostatek domorodých kněží i řeholnic nedovoluje, aby se plně rozvíjela církevní struktura: pro dospělého Afričana je nepředstavitelné a nepřirozené nemít potomky, kteří by pokračovali v udržení života svého kmene, stejně jako neplodná žena v místní kultuře platí za méněcennou, navíc aby se k neplodnosti rozhodla dobrovolně. To ale nebrání tomu, aby se zahraniční kněží a řeholnice těšili účt zejména v oblasti zdravotnictví a sociální pomoci. A také aby byli vystaveni nenávisti radikálů, kteří už několik let sporadicky vraždí nejen cizince a nejen křesťany, ale i veškerou názorovou opozici. Čad je země, do níž opravdu nikdo necestuje na dovolenou či za zážitky. Pojďme se za ni aspoň jeden měsíc spolu modlit.

Večer věnovaný Čadu – 5. září 2022:

17:30 mše svatá s úmyslem za Čad; 18:15 prezentace základních informací (Matouš Růžička), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

Představují se členové pastorační rady farnosti:
ANEŽKA HOLEČKOVÁ, zodpovědná za charitní činnost

Milí čtenáři,
před rokem jsem spolu se svým manželem Františkem nedala otci Milošovi košem a začali jsme zajišťovat charitní činnost v naší farnosti. Netušila jsem, jaké následky to s sebou ponese. Stala jsem se totiž členkou pastorační rady. Lidově řečeno, přišla jsem k tomu jak slepá k houslím.

Nejsem rozená funkcionářka, radši pracuji rukama. Jsem totiž restaurátorka nástěnných maleb a sgrafitta. Co je náplň mojí práce? To máte: lešení, montérky, kýble, škrabky, skalpely, injekční stříkačky, štětce kulaté, štětce ploché, štětce roztržené, hadice, kompresor, počítač, dokumentace, a dále kolegyně (výjimečně kolegové) na lešení i ubytovně.

Vyrostla jsem v Praze na Letné. Za studiem jsem odešla do Litomyšle, kde jsem absolvovala Fakultu restaurování Univerzity Pardubice. Od té doby jsem byla až do porodu stá-

le na cestách. Slavonice, Tábor, Nová Paka, Červená Lhota, Kratochvíle, Prachatice. Zde všude můžete na zdech narazit na zářez mého skalpelu. V Praze jsem nezakotvila ani s Františkem, když jsem ze svého rodného bytu od tatínka, trvalého jáhna, a maminky, jeho vytrvalé manželky, odešla bydlet na bývalou faru do Únětic. Když jsme s Františkem spolu začali chodit, začali jsme spolu chodit i do kostela v Bubenči.

Doma svůj čas dělím mezi Františka, dceru Františku, slepice, záhonky a hnůj. Ráda také opravuji nábytek a fotím na kinofilm. Zasedání pastorační rady je pro mne tedy příjemným vytržením z tohoto každodenního životaběhu. Zde zejména prezentuji charitní činnost a promyslím možnosti, jak ještě více zdokonalit život naší farnosti.

Anežka Holečková

Čas prázdnin, dovolených a žní utekl jako voda. Stejně tak rychle utekl i rok naší charitní činnosti. Na následujících řádcích se s vámi chceme podělit o to, co se nám všem za uplynulých dvanáct měsíců společně podařilo.

Možná si vzpomínáte, že naší první akcí byla návštěva kina Atlas v Karlíně, kde jsme společně zhlédli film Zátoka. Společně se seniory jsme mohli sledovat, jak se hvězdy Dejvického divadla, Martha Issová a Václav Neuzil, snaží zpřítomnit sportovní úsilí a život světoznámého maratonce, i jak je ve filmu zpracována kontroverzní tematika Zátokova politického angažmá. Přestože jsme se sešli v nevelkém počtu, jistě i tato komorní atmosféra přispěla k obohacujícímu zážitku nás všech.

S velkým ohlasem se setkal „Vánoční strom“. Nesmírně motivující pro nás bylo sledovat, s jakým zápalem jste se všichni zapojili do obdarovávání našich seniorů. Vidíme v tom jeden z hlavních smyslů naší činnosti – ukázat, že se charitní činnost netýká jen nás dvou jako organizátorů, ale že je to úkolem nás všech a že máte chuť se na tom s námi podílet.

Jak na Nový rok, tak po celý rok. V únoru jsme naši činnost zacílili na podporu sester vincentek ve Staré Boleslavi. Podařilo se shromáždit osm „banánovek“, plných převážně potravin a drogerie. To nás jen utvrdilo v tom, že vaše podpora o Vánocích nebyla motivována jen sentimentem, ale skutečnou ochotou pomoci.

Jako šok nás z klidu vytrhla únorová invaze ruských vojsk na Ukrajinu. Ukázalo to, že solidarita se netýká jen nás a našich známých, ale že je nutné ji zacílit i za hranice. Proto jsme v březnu uspořádali sbírku na podporu ukrajinských Romů. Vaše solidarita skutečně neznala hranic! Do Gabčíkova na Slovensku jsme díky vám mohli vypravit dvě plná auta materiální pomoci!

Červnová charitní činnost tentokrát nebyla zaměřena na hmotnou pomoc. Z výtěžku tříkrálové sbírky jsme uspořádali fyzioterapeutický program pro seniory. Jeho náplní nebylo jen cvičení, ale též edukace. Naše seniory jsme tak mohli poučit o základních postupech pro udržení kondice (i konvice)

a o reakcích na pády. Nemalá účast nás utvrdila v tom, že tato akce má smysl a jistě budeme uvažovat o jejím zopakování.

Co pro vás dále chystáme? V září se zaměříme zejména na rodiny, neboť uspořádáme kurz poskytování první pomoci dětem a novorozencům. I když všichni doufáme, že tuto dovednost nebudeme potřebovat, její znalost je pro nás všechny nezbytná. Akce se uskuteční v neděli 25. 9. 2022 odpoledne. Těšíme se na vás!

V dalších podzimních měsících také bude začínat kurz trénování paměti.

Uplynulý rok charitní činnosti jsme zde neprezentovali proto, abychom ukázali, jak jsme dokonalí. Naopak! Úspěchy nebyly zásluhou naší, ale vaší. Chceme vám všem poděkovat za vaši podporu, pomoc a souněležitost, která ukazuje, že vám všem záleží na vašich sousedech, na vašem okolí, že si navzájem nejsme lhotejní.

Ze srdce vám všem děkujeme,

František a Anežka

14. září 2022

150. KOŽNÍ CHOROBY A NÁKAZY*Leviticus, kap. 13*

I když v mnoha překladech této kapitoly knihy Leviticus nalezneme zmínku o malomocenství, lepru na Blízkém východě až do doby Alexandra Velikého v této době ještě neznali. Popsané případy jsou tedy různé druhy kožních nemocí, většina z nich byla nakažlivá a při nedostatečné léčbě a izolaci ohrožovala i ostatní členy společenství. Stejně tak byly „nakažlivé“ i plísně a hniloby na zdech či na různých věcech, které člověk používal. Zatímco ostatní pohanská náboženství připisovala těmto nákazám různé magický původ, Bible se omezuje na suché konstatování jejich existence. Mnohem důležitější než poznání toho, odkud se tyto nákazy berou, je vědění, jak se jich zbavit a následně jak Bohu za jejich vyléčení poděkovat. Stejně jako v jiných případech i tady lze vysledovat vděčnost za život jako takový, jež věřící člověk nesmí brát jako samozřejmost.

21. září 2022

151. OČIŠŤOVÁNÍ PO MALOMOCENSTVÍ*Leviticus, kap. 14*

Obřad očišťování je ve skutečnosti úřední prohlášení o tom, že je člověk opět čistý. V biblickém chápání nejde pouze o individuální verdikt vzhledem k jednotlivci, ale především o souhlas s tím, aby dotyčný mohl být opět součástí komunity, bez níž by nemohl přežít: právě obec věřících požívala Boží ochranu a příslib, že bude a zůstane vyvolným Božím lidem, jež Hospodin dovede do zaslíbené země. Kněží, kteří byli vybráni pro toto deklarování, nejsou lékaři ani čarodějové, jak to často bývalo u pohanů: u židů jde vysloveně o společensko-náboženský úkon, o návrat k Bohu i k ostatním lidem. Kněží se stávají nástrojem v Božích rukou, což nejen v době Starého zákona, ale i později v době církve, může být snadno zneužitelné. I přes to Bůh ví, co dělá. Popis celého obřadu je

velmi složitý a nelze říct, zda se vůbec někdy takto prováděl a zda nejde pouze o souhrn jednotlivých úkonů, které se prováděly často nezávisle na sobě. Jako obvykle, ani tentokrát však nejde pouze o literu, ale o obsah.

Když ve mši skončí přímlyvy, přítomní lidé se posadí. Všichni, až na ty, kteří v ten den přinášejí dary, určené k položení na oltář anebo před něj. Je škoda, že se z této části stala formalita a v mnoha kostelích se průvod s dary ani nekoná, anebo když ano, tak narychlo a obvykle na poslední chvíli doslova někdo vystřelí z lavice ke stolu uprostřed kostela, aby podal konvíčky s vodou a vínem, jakož i misku s neproměněnými hostiemi knězi, stojícímu na schůdkách před oltářem. Je totiž trapné, když tam čeká příliš dlouho a nikoho nenapadne, aby něco udělal.

Vše by ale mohlo být jinak, kdybychom mši trochu více rozuměli a chtěli ji nejen trpně a pasivně absolvovat, ale skutečně se jí zúčastnit. Tento průvod nemá být pouze pozůstatkem z doby, kdy ti, kteří kněze prosili, aby Bohu při mši přednesl jejich prosby za živé či zemřelé, přinesli do jeho rukou něco ze svého (úroda, dárek, peníze), ale stále má jít o totéž: tzv. intence (za koho nebo za co je sloužena mše svatá) je posvátná tradice katolických mší od pradávna. Lidé věřili (a snad i věří), že kněz prostřednictvím svátosti kněžství je při mši více a intenzivně spojen s Ježíšem (vždyť ho zastupuje při proměňování a následně ho drží ve svých rukách), proto mu svěřují svůj úmysl, na kterém jim hodně záleží (věčná spása zemřelých rodičů, partnerů či sourozenců, přátel a blízkých; zdraví nejbližších, úspěch při obtížném nemocničním zákroku, poděkování za manželství či složenou zkoušku apod.). Právě tito lidé by pak do rukou kněze měli přirozeně přinést jak materiál, který bude při mši proměněn (zmíněné víno s vodou a miskou s hostiemi), tak i svůj osobní dar jako poděkování (cokoli, co může kněz použít pro sebe či jako dar nuzným). V neděli, když kněz přináší úmysl za celou farnost, je tento průvod s dary rezervován těm, kteří byli požádáni, aby obstarali i ostatní služby při mši. Aby mše byla naše společná. Aby to nebylo pouze divadlo herců (kněz, ministranti, varhaník), které si ostatní přišli pouze poslechnout...

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

145. Po modlitbě *S duší pokornou* nebo po okuřování stojí kněz u strany oltáře, příslušující mu lije vodu na ruce. Kněz si je umývá a potichu říká: *Smyj ze mě, Bože.*

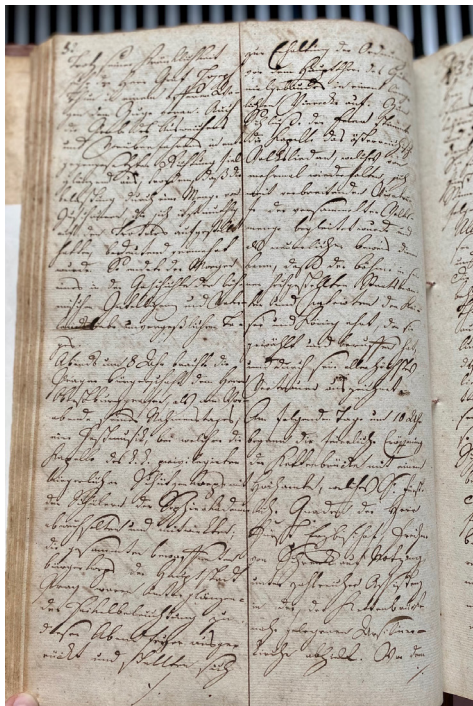
146. Potom se vrátí ke středu oltáře; obrácen k lidu rozepne a sepne ruce a při tom vybídne lid k modlitbě: *Modlete se, bratři.* Lid vstane a odpoví: *Ať ji přijme.* Potom kněz s rozpjatýma rukama pronáší modlitbu nad dary. Na konci lid zvolá: *Amen.*

147. Pak kněz začne eucharistickou modlitbu. Kněz vybere jednu z těch, které jsou v Římském misálu nebo schválené Apoštolským stolcem. Eucharistická modlitba svou povahou vyžaduje, aby ji z moci svěcení pronášel jen sám kněz. Lid se však ke knězi přidává s vírou a mlčky a také vstupy, které jsou určeny v průběhu eucharistické modlitby: jsou to odpovědi v dialogu preface, Svátý, aklamace po proměňování a aklamace *Amen* po závěrečné doxologii a také další aklamace schválené biskupskou konferencí a potvrzené Svátým stolcem.

Je velmi vhodné, aby ty části eucharistické modlitby, které jsou opatřeny notami, kněz zpíval.

148. Na začátku eucharistické modlitby kněz rozepne ruce a zpívá nebo říká: *Pán s vámi,* a lid odpovídá: *I s tebou.* Při slovech *Vzhůru srdce* pozvedá ruce. Lid odpovídá: *Máme je u Pána.* Kněz s rozpjatýma rukama dodává: *Vzdávějme díky Bohu, našemu Otci,* a lid odpovídá: *Je to důstojné a spravedlivé.* Potom kněz s rozpjatýma rukama pokračuje v preface; po jejím skončení sepne ruce a spolu se všemi přítomnými zpívá nebo hlasitě říká: *Svatý...*

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

3.–4. listopadu 1841
(pokračování)

str. 52 – slp. 1

Tak se zakončilo jitra onoho v dějinách české vzdělanosti a lásky k otčině zcela nezapomenutelného dne. O 8. hodině večerní pak pražské měšťanstvo přichystalo panu Nejvyššímu purkrabimu, v předvečer jeho jmenin, slavnostní koncert, při němž se vystřídaly a spoluúčinkovaly kapela c. k. privilegovaného měšťanského střeleckého sboru s žáký Zofinská akademie.¹ V jasném svitu hořících pochodní pak vyrukovaly všechny ozbrojené měšťanské sbory hlavního města Prahy a k udržení pořádku zaujaly postavení ve tvaru

str. 52 – slp. 2

obdélníku před hlavním vchodem do budovy gubernia. Na závěr slavnosti kapela zahrála rakouskou hymnu, jež byla shromážděnými davy lidu provázena vícekrát opakovaným, daleko se rozléhajícím zvoláním Vivat. To jistě může posloužit jako čerstvý důkaz, že Češi ve svých vysoce postavených státních úřednících a vlastencích zároveň uctívají svého císaře a krále, který si je vyvolil, povolal a prokázal jim svoji Nejvyšší důvěru.

Následujícího dne o 10. hodině bylo slavnostní otevření Řetězového mostu zahájeno pontifikální mší svatou, kterou v nedalekém kostele sester Voršilek sloužila za početné asistence Jeho knížecí Milost, pan kníže-arcibiskup svobodný pán Schrenk z Notzingu.²

str. 53 – slp. 1

Na závěr bohoslužby, které se zúčastnila Jeho c. k. Výsost, Nejjasnější pan arcivévoda Štěpán, jakož i přednostové všech civilních i vojenských úřadů, zde přítomná šlechta a ředitelství Spolku pro výstavbu Řetězového mostu, pronesla Jeho knížecí Milost pan kníže-arcibiskup mohutným hlasem následující modlitbu, která vzbudila u obecenstva velký dojem:

„Všemohoucí, věčný Bože, jehož milosti jest nám zapotřebí k zahájení i dokončení každého Tobě milého díla, shlédni milostivě z trůnu své Božské slitovnosti na toto zbožné shromáždění, které hlasitě vyznává, že na Tvém požehnání vše závisí, že Ty jsi ten, díky jehož přízni a pomoci tato naše stavba Řetězového mostu tak rychle postupovala – a jen díky jehož ochraně může i nadále existovat. Přijmi, nebeský Otče, náš dík za milost, že zde nyní tato stavba, šťastně dokončena, stojí ku Tvé počtě, k počtě Tebou stvořeného lidského ducha a k ozdobě naší vlasti. Žehnej

str. 53 – slp. 2

všem, jejichž spojenými silami bylo toto dílo dovršeno!

Dej, ó Pane, ať tato stavba, která byla vzváním Tvého svatého jména započata a nyní ukončena Tvou chválou, po staletí neotřesitelně přetrvává, podobna památnému mostu Karlovu. Odvrať od ní veškerá nebezpečství, která by ji mohla ohrozit živly jinak stojícími ve Tvých službách a jinými nehodami. Tvou ochranná ruka nechť upevní její pilíře a řetězy, aby provoz tohoto mostu byl bezpečný a přinášející užitek. Vylij na něj plnost svého požehnání, kéž se stane počtou naší vlasti a novým pramenem zdaru, rozkvětu a blahobytu.

Srze Krista, našeho Pána. – Amen.

1 Zofinská akademie (Hudební akademie arcivévodkyně Zofie, Sophien-Akademie) byla původně zpěváckým spolkem, později i prestižní hudební školou. Nesla jméno arcivévodkyně Zofie Frederiky, matky císaře Františka Josefa I. Akademie působila v Praze v letech 1840–1899. Později její význam zcela zastínila pražská konzervatoř (založena v r. 1811, existuje doposud).

2 Alois Josef Schrenk svobodný pán z Notzingu (1802–1849), v letech 1838–1849 arcibiskup pražský a primas český, který mj. spoluzaložil a schválil vznik Jednoty pro dostavění chrámu Sv. Vítu na Pražském hradě (1844). Během revoluce v r. 1848 se projevil jako zastánce reform a konstitucionalismu.

**foto: Mgr. Štěpán Duhaň
transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.**

Večerní modlitba nešpor / 9., 16., 23., 30. 9. 2022

Tváříme se, že ve vztahu k Bohu je u nás víceméně vše v pořádku. Ovšem obvykle pouze do té doby, než si připustíme, že Bůh nám není rovnocenný a má právo od nás požadovat, jak máme správně žít, jak se správně chovat v jakékoli životní situaci, jak správně mluvit, jak korigovat své myšlenky, jak a čím formovat naše názory, a dokonce i to, jak se máme správně modlit. Ano, modlitba není náš vynález, o němž máme právo sami rozhodovat, kdy, jak a co se vlastně máme modlit. Hned první Boží příkázání, které si lidstvo nese s sebou od hory Sinaj vyprahlou životní pouští i v opevněných sídlech, se týká komunikace s Bohem. Bůh chce, abychom se modlili dvojím způsobem: osobně a společně. Nejen osobně. A nejen alternativně, buď, anebo. Obojí je důležité. Se společnou modlitbou, zejména když má jít o modlitbu vlastními slovy, však už většina z nás má problém. A je na nás, zda s tím něco chceme udělat. Prvním krokem může být i pátéční společná večerní modlitba v kostele. Přijít sám a připojit se k těm, kteří se modlí, anebo přijít s přítelem, manželem, synem (příteľkyní, manželkou, dcerou) a začít se modlit spolu. Výhodou je, že tady už ta slova dopředu připravil někdo jiný.

Farní táborák / 11. 9. 2022

Končí prázdniny, dovolené, vrácíme se zpět do běžného pracovního rytmu. Opět budeme unavení, opět nás bude štvát řada věcí, které nebudeme stíhat, opět budeme toužit po volnu a po tom, abychom si odpočinuli. Zkrátka čeká nás každoroční cyklus návratu z letního volnějšího režimu. A jako obvykle, i letos bychom se mohli sejít toto nedělní odpoledne na kostelní zahradě. Připravíme si gril, nakoupíme chleba a buřtíky, zajistíme dostatek tekutin, vody i piva a o zbytek se už postaráme my všichni: senioři, rodiny, děti, osamělé i komunikativnější typy farníků. Vždyť jsme se takto uvolněně neviděli už několik měsíců! Tak prosím přijďte, překonejte vlastní pohodlí, lenost či únavu a přijďte pobýt jen tak v příjemné atmosféře, kterou si dokážeme vytvořit. Na chvíli ještě zavzpomínat na léto, na dny, kdy jsme odpočívali a říci si, že je nám dobře nejen doma, ale i ve farnosti, kterou budujeme nejen v kostele. Aby věta, že křesťané jsou rodinou bratří a sester, nebyla frází.

Náboženství / 13., 20., 27. 9. 2022

Rodiče při křtu svých dětí slibují, že je od prvních dnů života povedou cestou Božích příkázání, a to v katolické církvi. Když pak začnou děti mluvit a chodit, mít své názory, své požadavky i chutě, přichází řada na naplnění tohoto křestního závazku: přivádět dítě do společenství věřících, a to od prvních předškolních let. Nejde o návštěvu kostela, ale o to, aby se dítě učilo vytvářet církev budoucnosti, a to se sobě rovnými, mezi nimiž si bude hledat dobré kamarády, přátele, a možná i budoucího

životního partnera. Náboženství není pouze výuka o Bohu, ale hodinka, kdy může, nebo dokonce i má, být dítě mimo dosah rodičů a vnímat, že svou víru bude muset uhájit před ostatními spolužáky a kamarády. To se nestane samo, to nepřijde v dospělosti, do toho dítě vrůstá postupně. Když dospěje a my, co jsme jako dospělí slíbili, že je povedeme k Bohu, najednou zjistíme, že odmítá chodit do kostela a nechce mít s vírou a církví nic společného, se budeme muset vyrovnat s tím, že za tento stav ponese před Bohem zodpovědnost. Bude pozdě na to chtít po knězi, aby něco pro ně udělal. Protože pro jejich víru mají rodiče něco udělat právě teď.

Společná návštěva výstavy / 15. 9. 2022

V holešovické galerii současného umění DOX už od června vystavuje své obrazy malířka, která spolu se svým manželem celá léta tvořila pouze do šuplíku. Komunisté ji nedovolili vystavovat ani se veřejně jako malířka prezentovat. Změna přišla teprve po roce 1989 a jména manželů Pavla Brázdy a Věry Novákové se začala skloňovat nejen mezi umělci, ale i v široké veřejnosti. Nejen Česko, ale i svět začal postupně objevovat jejich umění, tolik let ukryté v jejich vlnohradském domě. A galerie začaly hledat, které jejich dílo mohou odkoupit a vystavovat. Pavel Brázda v roce 2017 umřel, jeho manželka žije a tvoří dál. Netají se svou vírou v Boha, a to jak ve svých projevech slovních, tak výtvarných. Symbolika písmen a čísel nejednou vychází právě z hlubokého přemýšlení nad Biblií, kterou se naučila poznávat teprve jako dospělá. Dnes 94letá malířka nás osobně provede svou výstavou nazvanou Via Vitae Věra Nováková neboli Životní cesta Věry Novákové. Využijme výjimečné chvílky, že ještě může být s námi a ke svým obrazům nám něco říct ona sama.

První pomoc dětem / 25. 9. 2022

Může se stát, že se dítě začne dusit a vy nebudete vědět, co máte dělat do té doby, než přijede záchranka, přitom roli hraje nikoli každá minuta, ale doslova každá vteřina. I když si to nepřejeme, dítě snadno upadne, neuhlídáme jeho kroky a naneštěstí si do těla zapichne nějaký ostrý předmět. Víme, kdy ho máme vyndat, a kdy je naopak lepší ho tam ponechat až do chvíle, kdy dítě převeze do péče lékař? A co když nešťastnou náhodou strhne na sebe dítě hrnec s vařící vodou? V kurzu první pomoci dětem nejde tedy pouze o poskytnutí dýchání z úst do úst anebo obvázání klasické zlomeniny ruky či nohy. Úrazy, k nimž dítě v kojeneckém, ale i předškolním věku může snadno dojít, jsou specifické jak svou nenadálostí, tak i skutečností, že zasáhnou organismus, který se ještě vyvíjí a roste. Proto jsme připravili setkání s odborníky, kteří nás na podobné situace připraví. Dříve, než nastanou. Abychom nezpanikařili, neztratili nervy a svou pohotovostí pomohli k rychlému a brzkému uzdravení našich nejmenších.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
modlitba nešpor	pátek 17:00
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00
	skupina B: úterý 16:00
	skupina C: úterý 17:15

AKCE MĚSÍCE

2. 9. 2022	výstav Eucharistie (17:00)
3. 9. 2022	úklid kostela (8:00)
4. 9. 2022	Opera v Šárce (14:00)
5. 9. 2022	Modlitba za Čad (18:15)
6. 9. 2022	modlitba za zemřelé (18:05)
8. 9. 2022	zasedání Ekonomické rady farnosti (18:00)
9. 9. 2022	setkání hledačů 6 (18:30)
11. 9. 2022	farní táborák (15:00–20:00)
13. 9. 2022	zasedání Pastorační rady farnosti (18:30)
15. 9. 2022	výstava obrazů V. Novákové v DOX (16:20)
18. 9. 2022	příprava k biřmování 8 (15:00)
18. 9. 2022	příprava rodičů ke křtu dítěte (17:00)
20. 9. 2022	příprava k manželství II. (18:30)
23. 9. 2022	setkání hledačů 7 (18:30)
25. 9. 2022	první pomoc dětem (15:00)
28. 9. 2022	slavnost sv. Václava (17:30)
30. 9. 2022	zádušní mše za P. Jana Pekárka (17:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

†Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubenece@gmail.com, IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968, www.farnostbubenece.cz FB: Farnost Bubeneč